

Sygn. akt III KZ 64/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w dniu 14 października 2016 r.

w sprawie J. P.

po rozpoznaniu zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego

Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 sierpnia 2016 r., sygn. akt II Ka (...),

w przedmiocie uznania za bezskuteczny wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 31 sierpnia 2016 r., upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w S. uznał za bezskuteczny wniosek skazanego J. P. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie II Ka (...). Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył skazany wskazując, że przesłanki uznania wniosku o przywrócenie terminu za bezskuteczny nie są zasadne, a argumentacja przywołana w uzasadnieniu zarządzenia, pomija przebieg całego postępowania w przedmiocie żądania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. To ostatnie zakończyło się postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2016 r., III KZ 39/16.

W tej sytuacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i *„nakazanie rozpoznania wniosku o sporządzenie pisemnych motywów wyroku sądu odwoławczego”*.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywody skarżącego nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego zarządzenia. Zarządzeniem z dnia 16 sierpnia 2016 r., na podstawie art. 120 § 1 k.p.k w zw. z art. 126 § 1 k.p.k. wezwano skazanego J. P. do usunięcia w terminie 7 dni braków formalnych wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego w tej sprawie. Wymieniono przy tym czynności jakie skazany w ramach tego uzupełnienia powinien wykonać, tj. wskazać przyczynę uniemożliwiającą zachowanie terminu zawitego oraz określić termin jej ustania, a także złożyć pisemny wniosek o sporządzenie uzasadnienia. Jednocześnie, w treści zarządzenia zawarto pouczenie, że brak wykonania w/w czynności spowoduje uznanie za bezskuteczny wniosek o przywrócenie terminu – stosownie do dyrektywy zawartej w art. 120 § 2 zd. drugie k.p.k. W odpowiedzi skazany nadesłał jedynie ponowny wniosek o przywrócenie terminu (k. – 1056). Tym samym, nie ulega wątpliwości, że nie zostały uzupełnione te braki, które wskazano w zarządzeniu z dnia 16 sierpnia 2016 r. Tymczasem, stosownie do dyspozycji zamieszczonej w przepisie art. 126 § 1 k.p.k., warunkiem przywrócenia terminu zawitego jest wyraźne sprecyzowanie przeszkody uniemożliwiającej zachowanie terminu i wykazanie, że przyczyna ta była niezależna od strony występującej z takim wnioskiem, zachowanie kolejnego - siedmiodniowego terminu zawitego liczonego od daty ustania przeszkody oraz dopełnienie czynności, która miała być wykonana w terminie, którego wniosek o przywrócenie dotyczy.

Żadne z tych działań nie zostało wykonane przez skazanego. Nie wyjaśniono bowiem ani przyczyny przekroczenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, ani nie dołączono wniosku dotyczącego tej materii do wniosku o przywrócenie terminu, jak tego wymaga przywołany przepis art. 126 § 1 k.p.k., ani nie wykazano zachowania terminu zawitego wskazanego w tym przepisie. Okoliczności, które z mocy ustawy są podstawami decyzji o przełamaniu upływu terminu zawitego i jego ewentualnym przywróceniu nie można domniemywać ani wnioskować o ich istnieniu w oparciu o inne działania strony procesowej.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że wywody zaprezentowane w zażaleniu nie dostarczyły argumentów przekonujących o tym, iż uznanie za bezskuteczny wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego nastąpiło z naruszeniem obowiązujących przepisów. Kontestowana obecnie decyzja procesowa jest bowiem konsekwencją – wprost wynikającą z ustawy – zaniechania usunięcia braków formalnych wskazanych skazanemu w zarządzeniu z dnia 16 sierpnia 2016 r.

W tej sytuacji nie został spełniony ustawowy wymóg przystąpienia do rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu zawitego przewidziany w art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 126 § 1 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.